

Тя прочете пакъ писмото. Изкачи се горѣ, облѣгна се на прозореца и пакъ го прочете. Изеднажъ се спусна на улицата и трѣгна къмъ пазаря. Тамъ около единъ файтонъ се трупаше сума свѣтъ. Вжтрѣ въ файтона бѣше се изправилъ единъ човѣкъ, облѣченъ въ червени дрехи, разказваше нѣщо на народа. Този човѣкъ бѣше зжбаръ. Той вадѣше гнили зжби отъ хората, туряше здрави, раздаваше челюсти, прахове и мазила срѣщу пари. Този човѣкъ бѣше страшенъ обирачъ на довѣрчивата публика. Фантина се приближи, влѣзе между народа и почна да се смѣе на глупавитѣ думи на зжбаря. А той като я съгледа, извика ѝ: хей хубаво момиче, защо се смѣешъ? Я вижъ, какви бѣли и здрави зжби имашъ. Ако искашъ, продай ми двата си рѣзци, ще ти дамъ два наполеона.

— Какво нѣщо е то рѣзци? запита Фантина.

— Рѣзци се казватъ двата прѣдни горни зжба, отговори зжбарьтъ.

— Да има да земашъ! му се изкикоти тя!

— Два наполена! извика той, чувашъ ли?

Фантина избѣга право у дома си.

— Не си давамъ зжбитѣ азъ. На какво ще замязамъ безъ зжби: Ама че проклетъ човѣкъ! иска да ми извади зжбитѣ.

— Колко сж два наполеона? пита Фантина другарката си шивачка и почна да шие.

— Четиредесетъ лева.

— Да, наистина четиредесетъ лева, рече прѣзь зжби Фантина и се замисли.

Подиръ това тя пакъ запита:

— Знаете ли, какво нѣщо е червенка?

— Зная, отговори другарката ѝ. То е болестъ.

— Искат ли се лѣкарство за нея?